

РЕШЕНИЕ

№ 40989

гр. София, 08.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9972** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК вр. с чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба с вх. № 22257/09.09.2025г. по описа на Административен съд София-град, подадена от А. К. (на лат. А. К.), гражданка на С., [дата на раждане], чрез адв. П. Д. САК, срещу Отказ за издаване на виза “D” от 21.08.2025г., постановен от длъжностно лице, Завеждащ „Консулска служба“ (З.), при Посолство на Република България в Б., Република Л. по заявление за издаване на виза № ВЕУ25000276 V подадено на 03.04.2025г.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че същият е издаден при нарушение на материалния закон. Като основание, за да откаже исканата виза, органът е посочил законовата разпоредба, без да е конкретизирал фактическото основание за това. Посочва се, че са налице всички основания да бъде издадена исканата виза от апликанта, тъй като със заявлението е представила декларация от съпругът ѝ, че ще ѝ осигурява издръжка, жилище и медицинска помощ, както и, че е декларирал намерението си, че няма да използват Република България за пункт за трета страна в ЕС. Липсата на посочени в акта конкретни фактически основания е довела до нарушение на правото на жалбоподателя на защита – което е попречило, да ѝ се обезпечи възможността да се запознае с информацията послужила за извода, да бъде отказана визата. Твърди се, че отказа е издаден в несъответствие с целта на закона, като при издаването не е съобразен принципа на съразмерност в чл.6, ал.2 и ал.5 от АПК. Наведени са твърдения, за нарушаване на правото на личен и семеен живот съгласно чл. 8 ЕКЗПЧОС и несъразмерно са засегнати права и основни свободи на жалбоподателката и близките ѝ.

Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени постановения отказ, като се върне преписката за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно

пребиваване. Не се претендират разноски по делото.

Ответникът - консулско длъжностно лице, Завеждащ „Консулска служба“ (З.), при Посолство на Република България в Б., Република Л., редовно призован, не се явява, представлява се от главен специалист, магистър по право в отдел „Н. Визов център“, Дирекция „К. отношения“, МВР – И. А.. Иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, тъй като исканото разрешение се издава след провеждане на съгласувателна процедура. При наличието на отрицателно становище от участниците в нея, се постановява отказ в Националната визова информационна система – „отказана виза“. Навежда тръдения, че отказа е издаден във връзка с принципа на държавния суверенитет а именно, че държавите членки имат право да контролират влизането, пребиваването и експулсирането на лица, които не са техни граждани.

Софийска градска прокуратура – редовно призована – не изпраща представител за участие в производството. Не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд София – град, Първо отделение, 87 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.04.2025г. А. К. е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България пред Посолство на Република България в Б., Република Л.. Към заявлението № ВЕУ25000276 V са приложени следните документи: паспорт на апликанта; Удостоверение за семейно положение издадено от Република България, Извлечение от семейния регистър на сирийските арабски граждани (в превод на български език), застрахователна полица на името на апликанта.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено, че „след извършени проверки е установено, че събиращите семейства са чужди граждани с получена закрила в Република България, не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, задължително здравно осигуряване и средства за издръжка, за да подсигурят пребиваването на своето семейство .

Като доказателства по делото са приети: писмо рег. № М-11008/30.10.2025г. – с изразено отрицателно становище от Заместник Председател на ДА“НС“, писмо от Дирекция "Миграция" към МВР, в което е посочено, че не участва със становище, при съгласувателната процедура по искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание решение за събиране на семейства от ДАБ на МС. Жалбоподателят е представил с жалбата: копие от паспорта на апликанта, Декларация от съпругът на жалбоподателя, че ще и осигурява жилище, издръжка и медицинска помощ на А. К. за целия й престой в Република България, декларация, че ще живеят на територията на Р. България и няма да използват България за пункт за трета страна, Договор за наем на апартамент от името на съпруга на апликанта, Трудов договор на съпругът й, съобщение от отдел „Миграция“ - СДВР , Декларация от работодателя на съпругът й, че същия работи при него постоянно и гарантира за него, нотариално - заверена декларация от собственика на наетото жилище, че е съгласен А. К. да живее и да бъде регистрирана по адреса на предоставения под наем имот, Справка от МВР- СДВР отдел „Български документи за самоличност“, че за съпругът на апликанта - Л. А. Х. с ЕГН [ЕГН], като чужденец с хуманитарен статут има данни, че е влезнал в страната на 24.04.2023г. и от тогава няма данни да е напускал същата.

Административен съд София – град, Първо отделение, 87 състав, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази доводите на страните, приема от правна следното:

Жалбата е допустима. Отказът е постановен на дата 21.08.2025 г., по делото няма данни, кога

същият е връчен на жалбоподателя, но доколкото жалбата е подадена по пощата с пощенско клеймо от 02.09.2025 г., която дата е в рамките на предвидения преклузивен срок, считано от датата на издаване на акта, то същата е подадена в срока по чл. 149 АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на индивидуалния административен акт. В жалбата са изложени обстоятелства, свързани с разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съгласно която отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 (за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) урежда редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България. Легално определение на понятието "чужденец" е дадено в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, според която разпоредба "чужденец", по смисъла на този закон, е всяко лице, което не е български гражданин. Съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗЧРБ, чужденец е и лице без гражданство, което не се разглежда като гражданин от нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т. 1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл. 8 от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т. 3 от ДР на ЗЧРБ, "Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл.

Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит (аргумент от чл. 9 от ЗЧРБ), а видът визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл. 9, ал. 2 от ЗЧРБ - и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена, а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи. Един от тези документи е и издадена виза по чл. 9а, ал. 2.

Отказа за издаване на виза от 21.08.2025г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) консулско длъжностно лице – Завеждащ „Консулска служба“ (З.), при Посолство на Република България в Б., Република Л., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на

заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н. видно от представените: Министерска заповед № 95-00-26/16.01.2025г. и Заповед № 60/15.10.2023г. на Посланика в Посолство на Република България в Б., Ливанска Република.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Н. не се издава виза на чужденец, в случаите когато е налице едно от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ. В този случай се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа.

Обжалваният административен акт е издаден в установената писмена форма, на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Отказът носи подпис на неговия издател и в него е указан редът за обжалване на същия. Съдържат се част от реквизитите по Приложение № 7 от Н., изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част е посочена датата на заявлението на чужденеца, посочено е правното основание за издаването му (чл. чл. 10 ал.1, т.9, т.17, т.22 и т.24 от ЗЧРБ) и приетите от органа конкретни фактически основания: че след извършени проверки е установено, че събиращите семейството са чужди граждани с получена закрила в Република България, не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, задължително здравно осигуряване и съответно средства за издръжка, за да подсигурят пребиваването и на своето семейство.

Съгл. чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, издаване на виза или влизане в страната на чужденец се отказва, когато (т.9)няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане; (т. 17) не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; (т.22) има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и (т.24) са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

В мотивите на акта са цитирани части от законовата норма на чл.10 ал.1, т.9 от ЗЧРБ. В тях не е посочено от коя информация, документи или факт, органът е направил заключението, до което е стигнал, по отношение на кои документи са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, как е стигнал да извода и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип "D", в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение). С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма, което е самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК поради неспазване на изискванията на чл. 59 ал.2 т.4 АПК.

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице, да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Спазени са административно - производствените правила, съгласно чл. 1, т. 4 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. С тази инструкция се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). В процесния случай искането е било именно за издаването на подобен вид виза. Процедурата по съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирана в глава пета от инструкцията. От събраните по делото доказателства се установява спазването на посочената процедура, предвид представеното Писмо рег. № М-11008/30.10.2025 г., на заместник-председателя на ДА„НС“.

Относно съответствието с материалния закон, съдът констатира нарушение поради следното:

По посоченото основание - чл.10 ал.1 т. 9 от ЗЧРБ, настоящият съдебен състав счита, че дори да се приеме, че жалбоподателят е трябвало да представи към заявлението доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да прибегва до системата за социално подпомагане, в размер и за срока на пребиваване на територията на Република България, според чл. 14, ал. 1, т. 5 от ППЗЧРБ, жалбоподателя успява да се справи с тежестта на доказване. Към жалбата си апликанта представя Декларация, че издръжката ѝ ще бъде осигурена от нейния съпруг Л. Х., съгласно приложена Декларация от същия. В настоящото производство са представени от нейна страна и Трудов договор на съпругът ѝ, видно от който същият работи със заплата над минималната за страната. Към заявлението е представила Застрахователна полица от Б. В. И. Г. на името на А. К. №22/ЧО15026Е от 11.12.2024г. със срок на застраховката от 01.01.2025г. до 31.12.2025г. със застрахователно покритие 30000Евро, за неотложни медицински разходи вследствие на заболяване и злополука и разходи, които може да възникнат във връзка с транспортиране и репатриране по медицински причини, вкл. в резултат на заболяване COVID-19, 1000 Евро при смърт от злополука и 300 Евро за спешна стоматологична помощ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Като основание за исканата виза е посочено посещение на семейството, приложени към заявлението са: Удостоверение за семейно положение издадено от Р България, извлечение от семеен регистър от Сирийската Арабска република, доказващи семейните ѝ връзки със съпругът ѝ Л. Х.. Към жалбата са представени: Декларация от съпругът Л. А. Х., че ще живеят на територията на Република България, Договор за наем на апартамент в [населено място] между наемодател: С. К. и наемател: съпругът на оспорващата; трудов договор №006/25.08.2025г. между „МАН ФУУД 25“ ЕООД и Л. А. Х., вкл. нотариално заверена Декларация от работодателят М. С. Х. в качеството му на Управител на „МАН ФУУД 25“ ЕООД, че Л. Х. работи постоянно при него и че гарантира за него.

По отношение на основанията съгл. чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ и видно от изложените по-горе констатации, съпругът на апликанта се е установил трайно в Република България, като е осигурил жилище за себе си и за жалбоподателя. Работи на трудово правоотношение в страната и иска да събере семейството си тук, тъй като видно от Справка от МВР- СДВР отдел „Български документи за самоличност“, Л. А. Х. с ЕГН [ЕГН], като чужденец с хуманитарен статут има данни да е излизал от страната 1 път за кратко, като от последното си влизане на 24.04.2023г. няма данни да е напуснал същата. От тези факти, както и от писмо на МВР СДВР- Отдел „Миграция“ изх. №

513000-96142 от 23.12.2024г. (л.38) е видно, че същият е подал заявление рег. № 300910/12.12.2024г. за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейство (л.38), по което отдел „Миграция“ – СДВР дава положително решение, както и че съгл. чл. 12 ал.8 от ППЗЧРБ членовете на неговото семейство – А. К. има основание да получи виза по чл. 15, ал.1във вр. с чл. 24, ал.1 т.22 от ЗЧРБ по облекчената процедура, като подадат заявление в задгранична представителство на Република България, в срок до 6 месеца от уведомяването. Видно от Заявлението и неговата дата същото е подадено в този срок. От всичко изложено обосновано може да се направи извод, че целта на пътуването на апликанта не е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Последното правно основание, явяващо се причина за отказ, маркирано от законодателя в посочената правна норма съгл. чл. 10 ал.1, т. 24 от ЗЧРБ, съдът намира, че е бланкетно, позоваващо се единствено на правната норма. Липсата на обосноваване и мотиви е причина, същото да бъде отнесено към конкретните факти или документи, представени от жалбоподателя като доказателства. Отсъствието на конкретика лишава съда от възможност да извърши проверка за съответствие на административния акт с целта на закона, като критерий за неговата законосъобразност. Когато се отказва предоставянето на определено право, следва за лицето да е ясна причината за това, тя да е конкретна и съотносима към неговата хипотеза. Мотивите е желателно да са изложени в самия акт, по изключение да се намират в друг документ от административната преписка, към който се препраща, но в настоящият случай липсват.

В заключение, доказателствената тежест за причините за постановяване на отказа е на ответника. Той следва да установи наличието на обстоятелствата по чл. 10, ал. 1, т. 9, т.17, т.22 и т. 24 от ЗЧРБ, за което са дадени и указания от съда, като в проведеното съдебно оспорване той не ангажира доказателства - освен посоченото предоставено отрицателно становище от ДА„НС“, представено в съдебно заседание. Видно от това писмо (л.80-83), са цитирани имената на 35 лица от сирийски произход, по чиито заявления за издаване на визи ДА „НС“ следва да изрази становище, като името на жалбоподателят по настоящото дело – не се съдържа в него. Не е посочено, че именно по отношение на апликанта има съмнения, че целта е да се използва страната за транзитен пункт, а че има тенденции и за извършвани от други лица, след издаване на визи злоупотреби, които се изразяват в транспортиране на лицата до Германия, където същите унищожават документите си и кандидатстват за получаване на временна закрила там. По делото е постъпило друго писмо от ДА“НС“ по искане от съда (л.60-65). В приложение към същото с рег. № М-7383/11.07.2025г. е цитиран списък от сирийски граждани, в който е цитирано и присъства и името на жалбоподателя. В това писмо идентично на представеното от ответника се уточнява, че отрицателното становище е поради основателни съмнения относно обосновката за целта и условията на планираното пребиваване. В конкретния случай по никакъв начин не е изследвано, дали конкретното лице – жалбоподател в настоящото производство има такива намерения. В същото време, съпругът ѝ като част от семейството има предоставен вече статут в България, поради което звучи нелогично пристигащата му от С. съпруга, да се опитва тепърва да кандидатстват за временна закрила в Германия. Очевидно доводите за миграция в трета страна, не са подкрепени с конкретни доказателства. С писмото на ДА„НС“, не може да се замести липсата на мотиви в самия отказ. Съдебният контрол не може да служи за допълване на липсващи в оспорения административен акт мотиви. До

този момент оспорващата страна не е разполагала с тази информация и съответно не е могла да разбере основанията за постановения отказ, поради което, съда счита, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице. Съдът счита, че жалбоподателят е бил с нарушено право да участва пълноправно в административното производство и да се защитава или поне да дава обяснения във връзка с обстоятелствата, обосновавали негативното становище на ДА „НС“. В тази връзка с Решение на СЕС от 22.09.2022 г. по дело С–159/2021 г., т. 50 е посочено, че: "... правото на защита не е абсолютно и че произтичащото от него право на достъп до преписката може да бъде ограничено след претегляне от една страна, на правото на добрата администрация и правото на ефективни правни средства за защита на заинтересованото лице, и от друга, интересите, изтъкнати, за да се обоснове неразкриването на данни от досието на това лице, особено когато тези интереси са свързани с националната сигурност (виж в този смисъл Решение от 4 юни 2013 г., т. 54, 57 и 64 ZZ, С-300/11, EU: С: 2013: 363)", но в т. 51 е уточнено, че: "Предвид необходимостта да се зачита член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (2016/С 202/02), това претегляне все пак не може да води до пълно лишаване от ефективност на правото на защита на заинтересованото лице и до изпразване от съдържание на правото на обжалване... по специално, ако на това лице или евентуално на съветника му не бъде съобщено поне съдържанието по същество на мотивите, на които се основава приетото спрямо него решение".

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържашото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ "Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.", като съгл. ал. 2 - Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

В оспорения отказ липсват конкретни и ясни мотиви, бланкетните фактически такива не са подкрепени, чрез представяне на достоверни и надеждни доказателства и не кореспондират с представените към преписката документи. При тези обстоятелства, съдът намира, че отказът е незаконосъобразен, тъй като е издаден в противоречие с материалния закон, липса на форма както и при неизяснени обстоятелства.

С оглед факта, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се изпрати на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган, следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

По отношение на разноските, конкретно искане от страна на жалбоподателя и

процесуалния и представител не е направено. Съгласно чл. 81 от ГПК във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноси. Тоест - при липса на искане, съдът не дължи произнасяне по отношение на разноските.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 87 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К., гражданка на С., [дата на раждане] , Отказ за издаване на виза "D" от 21.08.2025г., постановен от длъжностно лице, Завеждащ „Консулска служба“ (З.), при Посолство на Република България в Б., Република Л. по заявление за издаване на виза № ВЕУ25000276 V подадено на 03.04.2025г.

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ „Консулска служба“ (З.), при Посолство на Република България в Б., Република Л., за ново произнасяне по заявление за издаване на виза № ВЕУ25000276 V, подадено на 03.04.2025г. от А. К., гражданка на С., [дата на раждане] , при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: